

tens Sag at tage op, særlig med Hensyn til *Bekæmpelse af Landbrugskrisen* og Arbejdsløsheden, var stadig uløste. Skønt ingen nærrede Tvivl om, at Landbrugseksporten dannede Basis for Danmarks store Import og Befolkningens relativt høje Levestandard, fik Landets Hovederhverv kun godt og vel 10 pCt. af samtlige Indtægter, og dets Formue var i Kriseaarene gaaet tilbage med ca. 200 Mill. Kr. aarlig, samtidig med at de øvrige Formueejere blev rigere Aar for Aar. Der var i Fjor som med eet Slag skabt en enig Stemning i Landbruget for at bringe disse utaaelige Tilstande til Ophør, og denne Stemning fandt Udtryk paa Erhvervsudvalgets Generalforsamling i Odense, i Bondetoget og i Valutaaktionens Iværksættelse. Valutaaktionen vilde ogsaa være blevet gennemført, hvis Landbruget ikke var blevet faldet i Ryggen af den Presse og de Politikere, der burde have støttet den. — Thomsen gjorde derefter Rede for *Det frie Folkepartis Indsats* i Samlingens Løb gennem Partiets Ændringsforslag vedrørende Valutalov, Rentesaenkning og Sanering, Kødordning, Høstpantebreve m. m., Forslag, der imidlertid ikke havde faaet Støtte fra anden Side. Taleren troede ikke, at det kummerlige Resultat egentlig skyldtes ond Vilje fra Regeringens og Flertallets Side, men væsentligst den Omstændighed, at Regeringen i alt Lovgivningsarbejde maatte regne med et *Landstingsflertal*, der først og fremmest tænkte paa Kapitalens Interesser. Hvis man spurgte, om Landbruget havde Interesse i at opretholde de nuværende politiske Magtforhold i Landstinget, maatte Svaret formentlig blive et klart og bestemt Nej. Forudsætningen for at faa Skuden vendt var, at Bonden blev den politiske Magtfaktor, der skulde forhandles med, og Landbrugets Chance laa i, at der i Fremtiden blev Mulighed for at føre en Politik, der kunde *gavne baade Arbejder og Bonde* og virke saaledes, at Kapitalen langt om længe kom til at bære sin Part af Krisens Byrder. Tusinder af Landmænd og rettænkende Vælgere i andre Erhverv vilde sikkert ved Valget sætte alt ind paa, at den foreliggende Chance blev udnyttet.

Hans Hansen (Rørby) (D. R.) stillede først det Spørgsmaal, hvor stor egentlig *Folkestyrets Indfyldelse* var paa Administrationen af Statsapparatet, og besvarede det med, at jo mere Socialdemokratiets Ideal: det mest mulige under Statens Kontrol blev realiseret, des mere kom Administrationen til at foregaa fra den røde Bygning, og Folkestyret var i Dag saare langt fra sin Virkeliggørelse. Et Centralorgan i dansk Politik som Folketingets Finansudvalg var paa Grund af Sagernes Mængde ikke længer i Stand til at føre en betryggende Kontrol med Administrationen, men *Kontrollen* blev efterhaanden *rent formel*, hvad man havde Eksempler paa